

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla a Kárpáti Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** a Hámori és Soltész Ügyvédi Iroda által képviselt **I.r. II. r. III. r.**, és a dr. Szentkirályi József ügyvéd által képviselt **IV.r. alperesek** ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Zala Megyei Bíróság 2009. október 21. napján kelt 6.P.20.548/2009/19. számú ítélete ellen a felperes által 20. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen az I., II., III. r. alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 150.000,- (egyszázötvenezer) Ft, míg a IV. r. alperesnek 50.000,- (ötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A megyei bíróság ítéletében megállapította, hogy az I-III. r. alperesek a perben nem álló "A" Kft. tagjai, ezen belül I. r. és II. r. alperes a társaság önálló képviseleti jogosultsággal bíró ügyvezetői voltak. Üzletrészeik eladásáról az I-III. r. alperesek 2005. tavaszától tárgyaltak a felperessel, majd ennek eredményeként 2005. július 7-én adásvételi előszerződést, majd 2005. október 5-én végleges adásvételi szerződést kötöttek. A szerződésben az üzletrészek értékét 115.000.000,- forintban határozták meg, amelynek megfizetését a felperes legkésőbb 2005. december 31. napjáig vállalta. 2005. december 12. napján a felperes valamint I-III. r. alperes írásban rögzítették, hogy az adásvételi szerződés alapján egymással véglegesen elszámoltak.

2004. november 8. napján "B", az "A" Kft. alkalmazottja, az "A" Kft. tulajdonában álló P B típusú gépkocsival **Helység 1-en** balesetet okozott. A gépjárműnek a baleset időpontjában kötelező felelősségbiztosítása nem volt. A helyszíni szemléről felvett rendőrségi jegyzőkönyv szerint a bekövetkezett balesetért a másik gépjármű gépkocsivezetője volt okolható. Utóbb "B" ellen a nyomozást az ügyészség 2005. október 18. napján elrendelte, majd ellene 2005. november 8. napján vádat emeltek. A Zalaegerszegi Városi Bíróság a 2005. november 29. napján kelt B.89/2005/5.számú ítéletében mind a másik gépjárművet vezető "C"-t, mind pedig az "A" Kft. tulajdonát képező gépjárművet vezető "B" bűnösségét megállapította. A "C" által vezetett gépjármű utasaként súlyos sérüléseket szenvedő "C"-né 2006. április 3. napján kártérítés megfizetése iránt pert indított a

házasársa tulajdonát képező gépjármű kötelező felelősségbiztosítója, a "D" Zrt, valamint - az "A" Kft. gépjárművének kötelező felelősségbiztosítása hiányában a jelen per IV.r. alperese ellen. A Zala Megyei Bíróság a 2007. szeptember 17. napján kelt 5.P.20.545/2006/55.számú ítéletében a "D" Zrt-t illetőleg az "E"-t 50-50 %-os egyenlő arányban kötelezte a kereset szerinti kártérítési igények kifizetésére.

Az I-III. r. alperesekkel kötött üzletrész adásvételi szerződés révén az "A" Kft. egyszemélyes tulajdonosa a felperes, az "E" felszólította az "A" Kft-t az általa már kifizetett 442.190,- forint megfizetésére, és közölte azt is, hogy részéről további 9.971.806,- forintos tartozás kifizetésére került sor, amelynek kiegyenlítését kéri. A felperes ezért keresetében kérte I-III.r. alperesek egyetemleges kötelezését 442.190,- forint és ezen összeg után járó törvényes kamatának megfizetésére, továbbá annak megállapítására, hogy az "E" IV.r. alperes által már követelt, de még részéről ki nem fizetett 9.971.806,- forint tartozás megfizetése, valamint a jövőben esedékes további járadékfizetési kötelezettség az I-III.r. alpereseket terheli. Kérte a IV.r. alperest annak tűrésére kötelezni, hogy "C"-né kártérítési ügyében az eddig felmerült és ezután felmerült kifizetéseket az I-III.r. alperesektől „fogadja el”, a további kifizetésekre őket kötelezze. Arra hivatkozott, hogy az I-III.r. alperessel kötött üzletrész adásvételi szerződés tartalmazza, hogy az I-III.r. alperesek a szerződéskötéskor a legjobb tudomásuk ellenére felróható módon a felperes részére valótlan adatot közöltek, adatot, lényeges körülményt elhallgattak, úgy kötelesek a vevő teljes vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni. A felperes kifejtette, hogy csupán a Megyei Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság 2006. szeptember 7. napján kelt határozatából szerzett tudomást arról, hogy az "A" Kft. tulajdonában lévő gépjárművel "B" 2004. november 8. napján balesetet okozott, erről az eladó I-II-III.r. alperes nem tájékoztatta. Az őt ért kár összege megegyező azzal a kártérítési összeggel, amelyet eddig neki az "A" Kft-nek ki kellett fizetni, illetőleg amit majd a jövőben fizetnie kell. Ezt az álláspontját azzal indokolta, hogy egyetlen tulajdonosa az "A" Kft. üzletrészenek, így a fenti kifizetések folytán valójában a vagyonvesztés nála, mint egyszemélyes tulajdonosnál jelentkezik. Előadta azt is, amennyiben az I-III.r. alperesek az adásvételi szerződés megkötésekor tájékoztatási kötelezettségüknek eleget tettek volna, úgy a vételárba beszámíthatta volna a függőben lévő követeléseket, illetőleg a vételár egy részét az összegszerűség megállapításáig letétbe helyezhette volna. A IV.r. alperessel szembeni kereset indokaként azzal érvelt, hogy tűrésre kötelezésével az "A" Kft. mentesül a kártérítés kifizetése alól.

Az I-III. r. alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Vitatták a felperest ért kár bekövetkeztét, mert a kártérítésként követelt összeget nem a felperes fizette ki, illetőleg annak megtérítése iránt vele szemben senki igényt nem támasztott, így ebből eredő igénnyel legfeljebb az "A" Kft. élhetne, a felperesnek kereseteljesítési joga nincs. Hivatkoztak az ok-okozati összefüggés hiányára is, és kifejtették, hogy amennyiben a tájékoztatási kötelezettségüknek eleget tettek volna, ezzel még az "A" Kft. kártérítés jogcímén való fizetési kötelezettségét nem háríthatták volna el, felróható magatartást nem tanúsítottak. A felperest a szerződést érintő minden lényeges körülményről tájékoztatták, tudatták vele, hogy az "A" Kft. tulajdonát képező gépkocsit baleset érte és a gépjárműnek felelősségbiztosítása nem volt. Ezen túlmenően nem adhattak tájékoztatást olyan tényről, amely az adásvételi szerződés megkötésekor még számukra sem volt ismert. "B"

alkalmazott felelőssége ugyanis csak 2005. novemberében merült fel a büntetőeljárás során, a kár összege pedig a szerződéskötést követő 3 év elteltével vált ismertté. Így az adásvételi szerződés szerinti tájékoztatási kötelezettségüket nem sértették meg. Végül kifejtették, hogy felperes részéről a kártérítés tekintetében megállapítási kereset előterjesztésének nincs helye.

IV.r. alperes ellenkérelmében ugyancsak a kereset elutasítását kérte. Azzal érvelt, hogy a felperes kereseti kérelmében nem jelölt meg jogcímet, jogszabályt, a kereset alaptalan.

Az elsőfokú bíróság 2009. október 21. napján kelt 6.P.20.548/2009/19. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-III. r. alpereseknek, mint egyetemlegesen jogosultaknak 625.000,- Ft perköltséget, míg IV. r. alperesnek 150.000,- Ft perköltséget.

A határozat indokolása szerint a felperes nem bizonyította sem az általa állított módon a kár bekövetkeztét, sem annak a kereseti kérelemben megjelölt mértékét. A peradatok nem igazolták azt, hogy a felperest ért kár mértéke egyező lenne azzal a kártérítési összeggel, amelyet eddig az "A" Kft. kifizetett, illetőleg amit majd ki kell fizetnie. Nem alapos az a felperesi okfejtés sem, hogy amennyiben az alperesek tájékoztatási kötelezettségüknek eleget tesznek, úgy a vételárba beszámíthatta volna a függőben lévő követelést, mivel a kártérítési kötelezettség a felperesre nem szállt át, velük szemben az üzletrész vételárába a kártérítési összeget még akkor sem számíthatta volna be, ha a kár mértéke felelősségük megállapíthatósága mellett az adásvételkor már ismert lett volna. A kereset teljesítésének perjogi akadálya is volt, mivel a felperes a Pp.123.§-a szerint az I-III.r. alperesekkel szemben megállapítást nem kérhetett. Miután az I-III.r. alperessel szemben a keresetet elutasította, így a IV.r. alperessel szembeni keresetnek való helytadásnak sem volt lehetőség. Az ilyen tartalmú döntés meghozatalát azonban kizárta az is, hogy a IV.r. alperes jogszabály értelmében regressz-igényét az "A" Kft-től követelheti és ennek következtében a bíróság arra, hogy a teljesítést az I-III.r. alperesektől fogadja el, IV.r. alperest egyébként sem kötelezhette volna.

Ez ellen az ítélet ellen a felperes fellebbezett, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra, újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte. Másodlagosan kérte I-III.r. alperesek egyetemleges kötelezését 449.190,- forint részére történő megfizetésére, valamint annak megállapítását, hogy az alperesek egyetemlegesen kötelesek megfizetni a perbeli balesettel összefüggésben az "E" illetőleg a Megyei Nyugdíjbiztosító Igazgatóság által kifizetett egyösszegű és járadékszerű károkat. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, az kiegészítendő azzal, hogy 2005. december 12-én a felperes és az alperesek újabb megállapodást írtak alá. Az ítéleti tényállás nem tartalmazza azt a tényt sem, hogy a 2006. április 19. napján a IV. r. alperes által az "A" Kft-nek bejelentett kártérítési igény kizárólag a gépjárműkára vonatkozott. Fellebbezésében az elsőfokú eljárásban már előadott tényelőadásait megismételve kiemelte, hogy a felperes kizárólagos tulajdonosa az "A" Kft-nek, az általa már kifizetett, illetve jövőben megállapításra kerülő kártérítési összeg pedig pontosan megegyezik a felperes kárával. Az a tény, hogy a felperes vagyona egy önálló jogi személyiséggel bíró kft. 100 %-os tulajdonában testesül meg, nem zárja ki, hogy a vagyon gyarapodása vagy csökkenése a tulajdonos kára vagy haszna legyen. Ha a szerződés

megkötésekor, illetve a szerződésben foglalt 2005. december 31-i határidőig az alperesek tájékoztatták volna őt vállalatuknak megfelelően, hogy egy olyan jogi tény került a tudomásukra, amely kártérítési kötelezettségeket keletkeztethet, módjában állt volna akár elállni a szerződéstől, akár árleszállítást vagy letéti teljesítést választani. Ahhoz, hogy a tájékoztatási kötelezettségüket az alperesek megszegjék, nem kellett volna az, hogy a kártérítése összegét pontosan tudja. Az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott ítéletében a Pp.123.§-ára is. Végül kiemelte, hogy a Zala Megyei Bíróság 4.G.40.149/2009/7/I. számú végzéséből megállapítható, hogy a bíróság az "E" ügyéről még nem döntött, ezért jelen perben marasztalást még nem tud kérni.

Az I-III. r. alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően a rendelkezésre álló bizonyítékokat önmagukban, és összességükben okszerűen mérlegelte, az így kialakult meggyőződésének megfelelően a tényállást helyesen állapította meg, az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemi döntésével is egyetértett, annak indokait azonban maradéktalanul nem osztotta.

A korlátolt felelősségű társaság a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 52.§ (2) bekezdése értelmében önálló jogi személyként működő gazdasági társaság, részletes szabályait a 2006. évi IV. tv. (új Gt.) IX. fejezete tartalmazza. A gazdasági társaság önálló jogi személy, amely saját cégneve alatt szerez jogokat és kötelezettségeket, pert indíthat és perelhető. A gazdasági társaság tagja (akár jogi személy, akár természetes személy), a gazdasági társaság (kft) tevékenységével összefüggésben harmadik személyekkel szemben saját személyében nem érvényesítheti a társaságot megillető jogokat.

Az elsőfokú bíróság a keresetösségi jog kérdésében helytelenül foglalt állást. A felperes kereseti kérelmének tartalom szerinti értelmezése (Pp.3.§. (1) bekezdés) alapján megállapítható, hogy a felperes mint a gazdasági társaság tagja nem a saját üzletrésze értékét negatívan befolyásoló tájékoztatási kötelezettség elmulasztása miatti kártérítési igényét érvényesítette, hanem valójában az "A" Kft-t ért kár (Ptk.355.§. (4) bekezdése) megfizetése iránt érvényesített igényt.

Tekintettel arra, hogy az "A" Kft. önálló, a felperestől elkülönült jogalanyisággal rendelkező gazdasági társaság, akinek vagyona nem azonos a felperes vagyonával, és a Pp. a perbizomány intézményét - tehát azt a lehetőséget, hogy a valaki az anyagi jogi jogosult helyett saját nevében és saját kezéhez követeljen teljesítést a bíróság előtt anélkül, hogy a jogosult rá az adott jogviszonyból származó követelést átruházná - nem ismeri, a felperes e kártérítési igény érvényesítésére keresetösségi joggal nem rendelkezett, ezért keresetének elutasítására elsődlegesen perbeli legitimációjának hiányában került sor. (BH.1997.198., BH.1997.199.)

A megyei bíróság egyébként helyesen állapította meg, hogy a felperes erre vonatkozó felhívás ellenére nem bizonyította az általános kártérítési feltételek fennálltát, azt, hogy az alperesek tájékoztatási kötelezettségüknek felróható módon nem tettek eleget, és ennek következtében kárt okoztak. Az alperesek a 2005. október 5. napján megkötött végleges adásvételi szerződés időpontjáig tényszerűen nem is tájékoztathatták a felperest arról, hogy a balesetből eredően az "A" Kft-nek fizetési kötelezettsége keletkezhet, mert az "A" Kft. munkavállalójával, "B"-vel szemben csak ezt követően, 2005. november 8. napján emeltek vádat, majd 2005. november 29. napján hoztak vele szemben a baleset okozásában felelősségét megállapító ítéletet. A felperes alaptalanul hivatkozik a 2005. december 12. napján kelt megállapodásra is, mert azzal a felek csak a korábban megkötött szerződés körében az elszámolás rendjében egyeztek meg, az újabb szerződésnek nem minősül. Ugyancsak nem tudta bizonyítani a felperes a tájékoztatási kötelezettség elmulasztása miatt, a vételár különbözetben megjelölt kárát, sem, azt, hogy a keresetében érvényesített összeggel „drágábban” vásárolta meg az alperesek üzletrészét. Egyébként pedig nem igazolt feltételezés, hogy az alperesek alacsonyabb áron is eladták volna üzletrészüket a felperesnek.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes által kért megállapítási keresetnek a Pp. 123.§ -ában foglalt feltételei nem állnak fenn.

A kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a fentiek szerinti - részben eltérő indokolással - helybenhagyta.

A fellebbezés eredménytelen volt, ezért a felperes köteles a Pp. 239. § alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében megfizetni a jogi képviselővel eljáró I-II-III. r. alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak, valamint a szintén jogi képviselővel eljáró IV. r. alperesnek az ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget. Az ügyvédi munkadíj összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § /2/, /5/ - /6/ bekezdései alapján a kifejtett ügyvédi munka mérlegelésével áfával együtt az I-II-III. r. alperesek vonatkozásában 150.000.- Ft-ban, míg a IV. r. alperes vonatkozásában 50.000,- Ft-ban állapította meg.

Győr, 2010. május 19. napján

Dr. Szalai György sk.
tanács elnöke

a **Dr. Hammer Sándor sk.**
előadó bíró

Dr. Bajnok István sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: